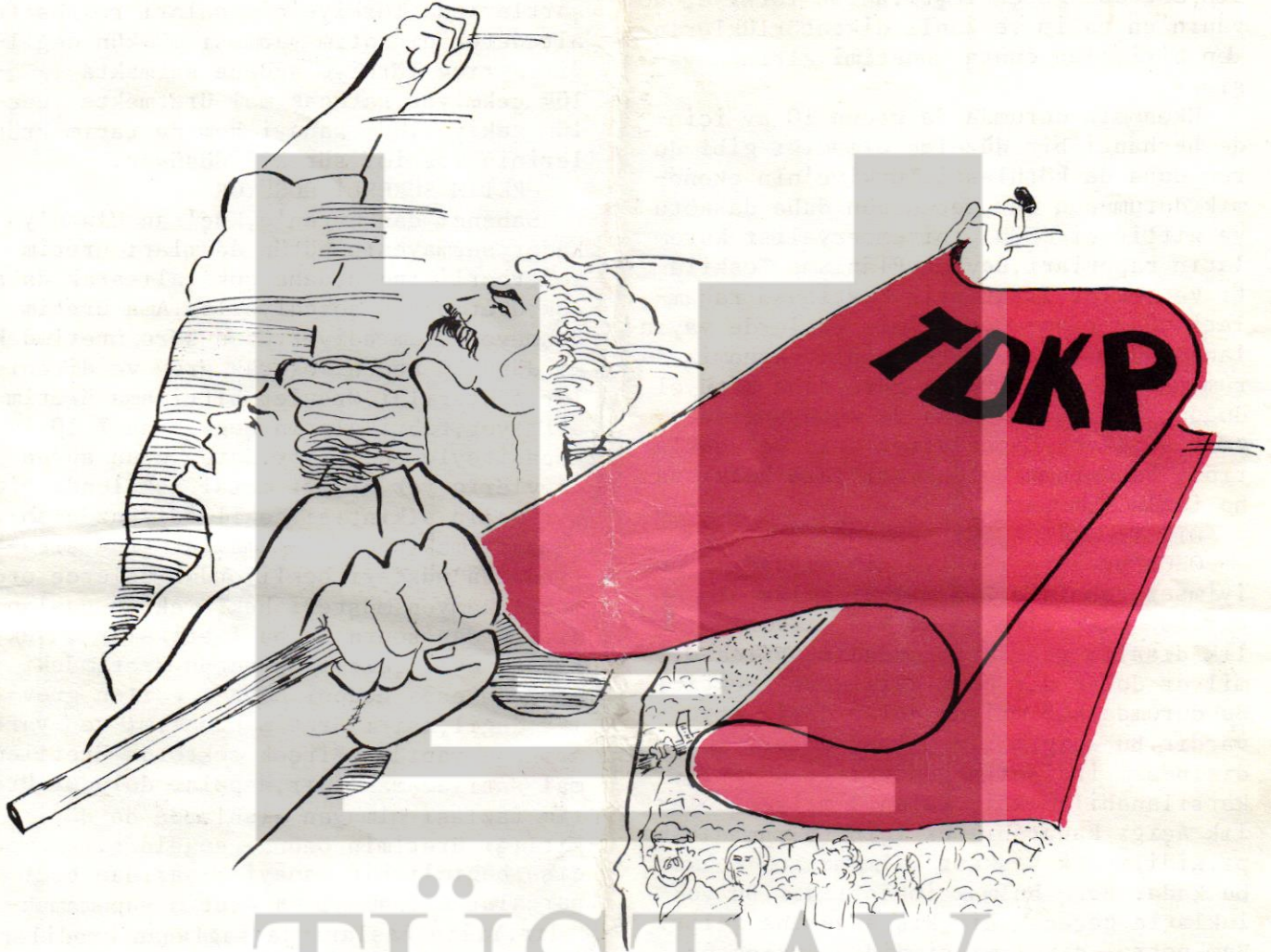

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLAR, BİRLEŞİN !

Devrimin Sesi

Türkiye Devrimci Komünist Partisi merkez yayın organı 10 Kasım 1980 fiyatı 20 TL sayı 4

Faşist generaller
çetesi
ekonomik
krize çare
bulamıyor

24 Ocak kararlarının açıklanmasından hemen sonra, devrimcilerin bu kararlarla ilgili değerlendirmelerini üç maddede özetlemek mümkündür: a) Bu kararların uygulanması da buhranı hafifletmeyecektir. Buhranın nedeni kapitalist sömürü ve baskı düzenidir ve bu düzen içinde buhrandan çıkılmaz. Önümüzdeki yıllarda da ekonomi ne herhangi bir düzelmeye olmayacak, tersine durum daha da kötüye gidecektir. b) 24 Ocak kararlarının amacı buhranın faturasını halka ödetmektir ve hayat emekçi halk için daha da yaşanmaz hale gelecektir. c) Açlığa ve sefalete mahkum edilen işçi sı ▶

tirmeye çalıştığı iş saatlerini uzatmak için bir kanun çıkarma hazırlığı içindedir. Tekelci sermayenin talebi olan bu kanunla iş saatleri uzatılacak, tatiller azaltılacaktır. Böylece aynı üretimi çok daha az sayıda işçi çalıştırarak gerçekleştirecek olan tekellerin kârları daha da artacaktır.

Üretimdeki gerileme sadece sanayi için değil tarım için de sözkonusudur. Köylünün kişisel tüketim harcamaları her yıl yüzde yüzden fazla artarken, tohumluk, gübre, mazot fiyatları da bir yılda birkaç misli arttı. Buna karşılık taban fiyatlarının artışı genellikle % 60-70 dolaylarında kaldı. Ayrıca devlet köylüden aldığı ürünün parasını köylüye hâlâ ödemedi. Çay üreticilerinin 10 milyar lira alacağı var. Et Balık Kurumu üreticiye 3 milyar lira borçlu. 12 milyar liralık alım yapan Çukobirlik 2 milyar lira ödedi. Bu durumda köylünün üretim yapmak için gerekli olan malları alması mümkün değildir. Yoksul ve az topraklı köylülerin ölmeden kışı geçirmeleri bile çok zordur. Aldığı ürünün parasını ödemeyen devlet köylüyü resmen açlığa mahkum etmektedir. Tarımdaki bu durum gıda maddelerinde doğuracağı kıtlık yanında dışsatımı da azaltacaktır. Örneğin temel dışsatım ürünlerinden biri olan pamuk üretimi bu yıl düşmüştür. Bu durum önümüzdeki yıl bütün ürünlerde görülecektir.

ENFLASYON ve İŞSİZLİK DURMADAN ARTIYOR

1979'da büyüme hızı sifıra yakın, %0.2 olmuştu. 1980 sonunda ise % -2.2 olacak. Büyüme 1979'da durmuştu, 1980'de ise ekonomi geriye gidiyor ve bu gidiş 1981'de de devam edecek. Hemen hemen hiç yeni yatırım yapılmıyor, var olanlar çok düşük kapasiteyle çalışıyor. Bu yılın ilk dokuz ayında işsizlik geçen yıla göre %50 arttı. Artan nüfusa yeni iş alanları yaratılamadığı gibi eski iş imkânları da azalıyor. Üretim seferberliği gibi demagojik kampanyaların, israftan kaçınma gibi tedbirlerin sonucu olarak binlerce işçi ve memurun işine son verilecek. İşsizler ordusuna her gün binlerce kişi katılıyor. Bu ordu önümüzdeki dönem daha da büyüyecek.

24 Ocak kararları açıklanırken o zaman ki hükümet enflasyonu %60'ın altında tutacaklarını söylemişti. Faşist çetenin başbakanı da enflasyon denilen belanın üstesinden geleceklerini vaatmişti. Rakamlar enflasyonun durdurulamayacağını, enflasyonu durdurmanın günde beş kanun çıkarmak gibi kolay bir iş olmadığını gösteriyor. Enflasyon sistemin yapısından geliyor ve bütün kapitalist-revizyonist ülkelerin baş derdi durumundadır. Enflasyon silah zoruyla durdurulamaz. Enflasyon ve buna bağlı olarak fiyat artışlarını durdurmanın tek yolu bu sistemin dışına çıkmaktır. Bugün

dünyada tek bir ülkede, Sosyalist Arnavutluk'ta enflasyon ve fiyat artışı yoktur. OECD tahminlerine göre bu yıl enflasyon %100'ü geçecektir. Milyonlarca işsiz varken, çalışanların geliri yerinde sayarken fiyatlar %100'den fazla artacaktır.

YENİ VERGİLER GETİRİLİYOR

Yılbaşında bütçe açığının 50 milyar olacağı tahmin ediliyordu. Nisan ayında bu açığın 80 milyarı bulacağı söylendi. Şimdi ise bütçe açığının 200 milyar lirayı geçeceği hesap ediliyor. Devlet gelirlerini artırmak, bu açığı kapatmak için hakim sınıfların izlediği yol halkı soyup soğana çevirmek. Demirel hükümeti gübre ve tüp gaz dışında bütün mal ve hizmetlerde devlet desteğini kaldırmıştı. Bu karardan sonra tren biletinden Sümerbank basmasına kadar her şeyin fiyatı 3-4 misli artmıştı. Cunta gelir gelmez gübre ve tüpgazdaki devlet desteğini de kaldırdı, şimdi de ha zırlanan yeni vergi kanunuyla halka yüklenecek yeni vergilerle bütçe açığı kapatılacak.

Çıkarılacak vergi kanunu asgari ücreti vergi dışı bırakacak, ücretlilerin eli ne iki bin lira kadar fazla para geçecek. Aylardır gericilik bunun propagandasını yapıyor; faşist generaller çetesinin halkın vergi yükünü azaltacağı söyleniyor. Asgari ücretin vergi dışı bırakılmasıyla işçi ve memurların vergi yükü azaltılmış gibi görünecek, fakat getirilecek yeni vergilerle kat kat fazlası alınacaktır. Yeni hazırlanan kanuna göre köylüden vergi alınacak. Sattığı ürünün parasını alamayan köylüden vergi istenecek, veremeyenin top rafi nacedilecek. Gecekondulardan değerinin %10'una varan vergiler alınacak. Küçük esnafın vereceği vergi oranı yük seltilecek. Bunlar halka açıktan yüklenen vergiler. Bunun dışında en adaletsiz vergi olan vasıtalı vergiler artırılıyor. Ta sarıya göre bütün tüketim maddelerine %2 vergi getiriliyor. Bütün mallar her aşamada vergilendirilecek. Bir fabrikanın ürettiği malı satın alan toptancı ürünün fiyatından başka %5 civarında vergi verecek. Toptancıdan malı alan bayi yine %5 kadar vergi verecek. Aynı şekilde perakendeci yine %3-4 kadar bir vergi ödeyecek. Bu durum da toplam %20-25 kadar bir vergi malın fiyatının üzerine konacak. Tabii ki bu yük tümüyle tüketicinin sırtına binecek. Aylık geliri 5.000 lira olan bir kişi bunu harcarken 1.000-1.500 lira kadar vergi ödeyecek.

Yeni vergiler bununla da kalmıyor. Her türlü rezim ve harç 10 misli artırılıyor. Bundan sonra evlenen biri 75 lira yerine 750 lira ödeyecek. Pasaport için 1.500 yerine 15.000 lira ödenecek. Soförler ruhsat için 1.000 yerine 10.000 lira, esnaf ruhsat almak için 5.000 yerine 50.000 lira

ödeyecek.Yeni vergi kanunu vergilerde ya pılacak indirimden dolayı bütçeye 115 mil yar yeni yük getirecek ve yine yeni ver gi kanunu yeni getirilen vergilerle büt çeye 200 milyar liradan fazla gelir sağ layacaktır.Sonuç olarak yeni kanunla hal kın vergi yükü 85 milyardan fazla artırı lacaktır.Büyük bir propagandayla getiri len yeni vergi kanununun halka getirece ği budur.

CUNTA HARAC KESİYOR

Faşist generaller çetesi zam,yeni ver giler,ücretlerin dondurulması gibi yolla rın dışında birde haraç alıyor.12 Eylül' den sonra belediyelerin gelirleri arttı. Büyük şehir belediyelerinin bu ay çalışan ların maaşlarını borçlanmadan ödedikleri açıklandı.İstanbul'un general eskisi be lediye başkanı işbaşına geldikten sonra gelirleri milyonlarca artırdığını açıkladı.Açıklamaya göre gelirler esas olarak belediye yasaklarına uymayanlardan alınan cezalardan oluşuyor.Yani seyyar satıcılar dan,şoförlerden,bakkallardan alınan ceza lardan.Yanlıı yerden karşıdan karşıya ge çenlerden bile ceza alınıyor.Yine bir ge neral eskisi olan Adana belediye başkanı evinde ve işyerinde belirlenen tipte çöp kovası olmayanlara ceza kesiyor,(tabii ki kimse belediye başkanı ile bu çöp kovala rını imâl eden fabrikalar arasındaki iliş ki üzerine birşey söyleyemiyor).Belediye cezalarından daha fazla yakûn tutan bir başka haraç alma yolu da silahlı kuvvetleri Güçlendirme Vakıflarına toplanan pa ralardır.

12 Eylül'den sonra Silahlı Kuvvetler Vakıflarına toplanan paralar milyarları buldu.Kara Kuvvetlerini Güçlendirme Vak fı genel müdürü yaptığı açıklamada son birbuçuk ayda toplanan paranın vakfın ku ruluşundan sonraki ilk dört yılda toplanan paradan daha fazla olduğunu,bunun hal kın cuntaya duyduğu güven ve sevginin ifadesi olduğunu söyledi.Fakat herkes bu paraların zorla mı toplandığını,yoksa gönüllü mü verildiğini biliyor.İşçilerin ücretlerinden para daha işçiye maaş ver ilmeden kesiliyor.Tariş işçilerinden,İs demir işçilerinden paralar işçilerin kar şı koymasına rağmen kesildi.Esnaflar bu vakıflara para toplamaya gelen çavuşlar dan bizar oldu.Şimdide köylüden ürün ola rak bağış topluyorlar.Elinde beş kuruş pa ra olmadığı için para alamadıkları köylü yü haraç olarak ürün vermeye zorluyorlar. Ürün vermeyen köylüye devletten alacağı parayı alamayacağını söylüyorlar.Hapiste ki çocuğunu görmek isteyen ana-babalar bile bu vakıflara para ödemek zorunda.Hal kın cuntaya duyduğu güven ve sevginin ifadesi olduğu iddia edilen bu paralar bö yle toplamıyor.MHP'li faşistler de kendi lerinin zorla para toplamadıklarını,hal kın istediği için verdiğini söylüyorlar-

dı.Halkın MHP'ye ve faşist generaller çe tesine duyduğu duygu aynıdır:Kin ve nef ret.

BUHRANIN YÜKÜNÜ TEKELCİ BURJUVAZİYE YIKALIM

Amerikancı faşist generaller çetesinin herşeyi düzelteceğiz demagojisine,gerici basının fiyat artışları durdu duruyor gi bi propagandalarına,ekonomi düzlüğe çıktı çıkacak yolundaki beyanatlarına rağmen ekonomi hergeçen gün daha da kötüye gidi yor.Üretim düşüyor ve düşmeye devam ede cek,dış ticaret açığı her geçen gün büyü yor,enflasyon dörttnala gidiyor,fiyat ar tışlarına yetişmek mümkün değil.Türkiye ekonomisiyle ilgili her rakam çöküşün ifadesi oluyor.Bu gidişe cunta da çare bu lamıyor,bulamayacaktır.Çünkü bu düzen içinde çare yoktur.Krizden kurtulmanın tek yolu vardır,o da bu baskı ve sömürü düze nine son vermektir.Krize çare bulamayan hakim sınıfların politikası krizin yükü nü halka yıkmak ve kendilerinin krizden en az zararlı çıkmalarını sağlamak. Her yeni kanun,her yeni karar halkın elinden kalanı da almak ve tekellerin kârlarının sağlamak içindir.İşsizlik,zam,yeni vergi ler,halktan toplanan haraç hep bunun içindir.Cuntanın görevi bu politikayı en iyi şekilde uygulamak ve karşı çıkana ezmek tir.

Kürt ve Türk ulusundan ve çeşitli mil liyetlerden Türkiye işçi sınıfı ve emek çli halkı tekeli sermayenin bu politika sına boyun eğmedi ve eğmeyecektir.Halkın mücadelesiyle hakim sınıfların bu politi kasını uygulamaya çalışan eski yönetim ler iflas etti,halkın mücadelesi Ameri kancı faşist generaller çetesini de if las ettirecektir.Bunun belirtileri şimdi den görülmeye başlanmıştır.12 Eylül' den sonraki durgunluk bitmektedir.Arçelik iş çileri patronun silah zoruyla sendika de ğiştirme girişimini boşa çıkarmıştır.İş çileri faşist sendikaya geçirmek için fab rikaya gelen subaylar işçilerin çelikten birliği karşısında çekip gitmek zorunda kalmıştır.Parsan işçileri fazla mesaiye kalmayı reddetmişler,subayların karşısına tek bir yumruk olarak dikilmişlerdir.Üc retlerini alamayan Çukobirlik işçileri di renerek haklarını almıştır.Paktaş işçile ri birleşerek bayram ikramiyelerini ver mek istemeyen patronu dize getirmiştir. İstanbul Teknik Üniversitesi ve Ankara Hacettepe Üniversitesi öğrencileri işken cede ölen ve idam edilen kardeşlerini an mak ve faşist çeteyi protesto için başa rılı loykotlar gerçekleştirdiler.Cuntanın halka karşı her saldırısına verilecek bu cevaplar ve bütün bu mücadeleleri birleş tirecek genel grev tekeli sermayenin bu ranın yükünü halka yıkmak politikasını bo şa çıkaracak,kendi düzenlerinin yarattı ğı buhranın yükü altında ezileceklerdir.

Devrimci Yol Birlikten Kaçarak Ne Kazanacak?

Faşist generaller çetesinin işbaşına gelmesiyle birlikte yoğunlaşan zorbalık, saldırganlık, demokrasi mücadelesini kesinlikle boğma ve bu uğurda mücadele eden devrimci örgütleri yoketme amacıyla azgınlaşan gerici karşıtı mücadelede güçlü kitlesel direnişler oluşturmanın ve bunun için tüm devrimci güçleri birleştirmenin öneminin arttığı açık bir gerçektir. Partimiz bu gerçekten hareketle ve birlik için bugün şartların daha olumlu olduğunu düşünerek birlik konusundaki girişimleri arttırdı. Geçen sayımızda yayınladığımız Halk Cephesinde yada uzun vadeli bir plâtfom temelinde birlik önerilerimizi açıkladık. Devrimci Yol, Halk Cephesi sorununu tartışmaya hazır olduğunu, konunun tartışılabilirliğini, ancak bugün kendilerinin Partimizle ülke çapında merkezi bir birlik oluşturmayı düşünmediklerini bildirdi. Devrimci Yol bugün birlik konusunda somut bir adım atmaktan, ve birlikte mücadele etmekten kaçınmaktadır. Onlar, birlik önerilerimizi red gerekçeleri olarak, Partimizin şimdiye kadar Devrimci Yol'a 'haksız eleştiriler yönelttiğini', 'kara çaldığını', 'önceden gerçekleşmiş olan eylemlerini sırasında yapılanları kendimize mal ettiğimizi' ve 'mücadelemizin güven verici olmadığını' ileri sürdüler.

Devrimci Yol, bugün birlik sorununun hayati bir önem kazandığını, güçlü kitlesel mücadeleler oluşturulması ve devrimci enerjinin boşa harcanmaması için tüm devrimci güçlerin birleştirilmesinin son derece acil olduğu şartlarda birliği reddediyor. Hem de ne gerekçeyle? Bizim kendisine karşı tutumumuzu beğenmediği için. Kendisine eleştiri yönelttiğimiz için. Bu, kitlelerin çıkar ve taleplerini, özellikle dozajı artan saldırıları karşısında kitlelerin toplanıp birleştirilmesi ve seferber edilmesini, geniş devrimci güçlerin mücadele için biraraya getirilmesini kendisine keskinlikle mesele yapmayan, gözü grubundan ve onun çıkarlarından başka bir şey görmeyen küçük burjuvazinin tutumudur. Devrimci Yol devrimci güçlerin ve halkın dağılıklarının getireceği tehlikeleri görmüyor, bunu etinde-kemiğinde hissetmiyor, karşı-devrimci saldırılar karşısında devrimin uğrayacağı kayıpları ve bunların gi-

derilme çarelerini hiç düşünmüyor. Devrimci Yol yöneticileri için yanılmaz, hata yapmaz ve mutlaka önünde diz çökülmesi gereken hareket olarak kabul edilmeleridir. Onların çeşitli gruplarla birlikte hareket edebilmek için kıstasları, kitlelerin taleplerini savunup savunmamak ve bu uğurda mücadele isteği taşıyıp taşımamak değil, bu grupların kendilerine karşı tutumlarıdır. Kendisini dünyanın merkezine koyan ve her şeyi kendisine yakınlığı yada uzaklığına göre, kendi grupsal çıkarlarına göre yargılayan bu küçük burjuva grupçu, dikte ettirici anlayış mutlaka terk edilmelidir.

Devrimci Yol, kendisine yöneltilen eleştirilerin haksız ve kara çalma niteliğinden olduğunu iddia ediyor. Ve böyle eleştiriler yöneltilmiş olmasını birliğin engeli olarak gösteriyor. Hayır, bu birliğin engeli olamaz, ama birliği engelleyen kendini dünyanın merkezine koyan anlayıştır. Ve Devrimci Yol devrimci hareket içinde ülkemizde bu anlayışın baş savunucusu ve uygulayıcısıdır. Zamanında Kurtuluş'a karşı benzer bir tavır takınan DY, şimdi aynı tavrı bize karşı takınmak istiyor. Yani Devrimci Yol'la birleşmek istiyorsan ona biat edeceksin, onu eleştirmeyeceksin o zamana kadar yönelttiğin tüm eleştirileri geri alacaksın! Bu, kuşkusuz, kabul edilemez. Ve birliğin şartı olarak böyle bahaneler ileri sürmek devrimcilerin birliğini engellemek demektir. Bunun günümüzde geldiği anlam açıktır. Bu, faşizmin saldırılarını kolaylaştırır, devrimcileri diktatörlüğün saldırısına açık halde dağıtık bırakmaya yolaçar. Hiçbir devrimci diktatörlüğün işini kolaylaştırmamalı, onun zaten elde etmek istediği devrimcileri ve devrimci örgütleri dağıtıp parçalama amacı doğrultusunda değil, devrimci güçleri birleştirme hedefiyle düşünüp davranmalıdır. Ücretlerin dondurulmasına, kıdem tazminatının sınırlandırılmasına, sendikaların kapatılmasına vb. karşı mücadele isteyen işçiler, toprak ve özgürlük isteyen köylüler, öğrenciler, esnaflar, kısacası mücadele isteyen herkesin birliğe ihtiyacı var. Hangi devrimci gruptan olursa olsun tek tek devrimci insanlar, devrimci örgütler mücadele imkânlarını birleş-

tirdiklerinde daha güçlü olacaklar,mücadele istek ve imkânları artacaktır.Ama Devrimci Yol,'birlik istiyorsan dediğimi kabul et' diyor.

Biz,şimdiye kadar özellikle Devrimci Yol'u samimiyetle,hiçbir ard niyetimiz olmadan ve ona yardım amacıyla eleştirdik.Devrimci Yol'un daha iyi,daha doğru bir hareket olarak gelişmesi bizi üzmez.Ve biz DY'un daha tutarlı bir örgüt hali ne gelmesini isteriz.Çünkü bundan devrim ve halk kazançlı çıkacaktır.Ve biz,kavrayışımız doğrultusunda DY'un tutarsızlıklarını eleştirdik,onun devrime zarar verdiğine inandığımız tutumlarına karşı çıktık.Biz doğru düşündüğümüze ve yaptığımızı inanıyoruz.Eleştirilerimizin haklı olduğu inancındayız.Örneğin DY,bizim,kendileriyle Kurtuluş arasındaki çatışmadan onların aleyhine yararlanmaya ve onları yıpratmaya çalıştığımızı iddia eder durur.Ama bizim tutumumuz o zaman da açıktı,şimdi de açıktır:Biz kimsenin kimseye siyaset dikte ettirmeye kalkmasını,böyle bir anlayışla siyasi faaliyetleri izne bağlamaya girişmesini doğru bulmadığımız ve kabul edemeyeceğimizi gibi,birliğin önündeki bir engel olarak görüyoruz.

Evet biz Devrimci Yol'u eleştirdik,eleştiriyoruz.Çünkü biz Devrimci Yol'un reformcu ve maceracı görüşlerin devrimci görüşlerle karmaşık halde bir arada bulunduğu eklektik bir çizgiye sahip olduğunu düşünüyoruz.Devrimci Yol'un Fatsa örneğinde uygulamaya çalıştıklarının barışçıl geçişi ve mevcut düzen ve devlet içinde res-tarasyonları esas alan reformcu bir temelden kaynaklandığını söyledik;Adana'da Devrimci Yol'un açıktan grev kırıcılığı yaparak mücadeleyi geri çekme ve yükselmesini engelleme konumunda olduğunu söyledik.Özellikle bu ikincisini sadece biz değil binlerce Adana işçisi yaşadı ve söylüyor.Biz bunların Devrimci Yol üzerindeki reformist-revizyonist etkiden kaynaklandığını düşünüyoruz,böyle tespit ediyoruz.Bu ve benzeri eleştirilerimizin karışma olmadığı görüşündeyiz ve bunlarda ısrarlıyız.Devrimci Yol devrimci bir potansiyel taşımakta ve devrimci demokrasi mücadelesine katılmaktadır.Ama bir takım tutarsızlıklarla ve yalpalayıp durarak.Ve bizim eleştirilerimiz bu tutarsızlıkları gidermeye yöneliktir.Bundan gocunmak doğru olmadığı gibi,bu eleştirileri birliğin şartı haline getirerek birliği engelleme tutumu bir yana bırakılmalı,devrimin gelişmesine nasıl hizmet edilebileceği üzerine kafa yorulmalıdır.

Devrimci Yol,bizim kendisine haksız eleştiriler yönelttiğimizi düşünebilir.Biz de onun bize yönelttiği çeşitli eleştirilerin haklı olmadığına inanıyoruz.Bu farklı kavrayışlara sahip olmamızın doğal bir sonucuudur. ve kesinlikle birlikte müca-

dele edebilmemizi engellemez. İki farklı siyasi hareketin farklı görüşlere sahip olacağı ve birbirlerini eleştirmek durumunda olacakları açık bir gerçektir.Eleştiri yoksa farklılık yok demektir,bu takdirde de tek bir siyasi hareket içinde birleşmek gerekir.

Farklılıkların ve karşılıklı eleştirilerin varlığı eylem birliğini engellediği gibi,eylem birliğinin gerçekleştirilmesi ve birlikte mücadele haklı ile haksızın ortaya çıkmasını kolaylaştıracaktır.Sermayenin ve faşizmin saldırıları karşısında güçlü kitlesel direnişler oluşturulmasına imkân vermesi yanında,eylem birliğinin bir diğer yararı da zaten bu olacaktır.Çeşitli gruplardan birlikte mücadele edecek ve savaş arkadaşları olarak birbirlerini yakından sınavacak devrimciler,çeşitli sorunları daha kolaylıkla,örneğin grupsal yaklaşımların daha çok üstesinden gelerek tartışabilecek,birlikte mücadele ve tartışma ortamı içinde doğruya ikna olma ve doğru çizginin kendisini kabul ettirmesi imkânı artacaktır.Haksız eleştirilerin varlığı gerekçesiyle eylem birliğinden kaçınmak bu açıdan gereksizdir de.Çizgisinin doğru olduğuna inanan eleştiriden ve birlikten kaçınmamalıdır.Çünkü eylem birliği,tam da haksız eleştiri ortamını yok edecek ve bu tür 'eleştirilerin' geçici de olsa verebileceği zararları asgariye indirerek,doğruyu güçlendirecektir.

Sermayenin ve faşizmin artan saldırıları karşısında mücadele göze alınıyorsa,kitlelerin taleplerini savanma konusunda samimi işek birleşmeliyiz.Mücadele etmek isteyen tüm devrimcileri birlikte mücadeleye çağırıyoruz.Tüm devrimciler birliğin önüne çıkarılan grupçu vb. engellerin ortadan kalkması için mücadele etmeli,devrimcilerin birliği için çalışmalıdır.Grup çıkarlarıyla,çeşitli bahaneler ileri sürerek,sermaye ve faşizmin saldırılarına karşı mücadelenin ve bunun gerektirdiği birliğin önüne engeller çıkarılması şiddetle mahkum edilmelidir.

Son bir söz:Biz Devrimci Yol'la,onun maceracı ve özellikle reformcu çeşitli görüş,tutum ve mücadeledeki yalpalamalarına rağmen,-bunları eleştirerek-,birleşmeye çalışıyoruz.Devrimci Yol ise,bizim kendisine yönelttiğimiz eleştirileri,rekabet eder gibi,çevirip bize yöneltmeye çalışıyor ve Partimizi 'mücadelede güvenilir bulmayarak' bunu birlik önerimizi reddinin bir gerekçesi yapmaya çalışıyor.Bu konuda lafa gerek yok.Devrimci pratik ortadadır.Partimiz dost-düşman herkes tarafından bilinmektedir.Bahaneler icat etmeyin.Birlikten ve mücadeleden kaçınmayın.Anlayışınızı düzeltin.Mücadele etmek istedikçe birlik,devrime olduğu gibi,size de zarar değil yarar getirecektir●

Gaziantep Gateks'de direniş

Gaziantep Gateks fabrikasında çalışan işçiler 15 Ekim günü vardiyeli çıkışında iş yeri önünde toplanarak o güne kadar ödenmeyen bayram ikramiyeleri ve diğer sosyal hakları (yağ, bulgur, ayakkabı, odun parası) verilminceye kadar işyeri önünden ayrılma yacaklarını açıkladılar. Patron jandarmayı çağırarak işçileri dağıtmak istedi. Jandarma tarafından dipçiklenen işçilerden altısı gözaltına alındı. Bunun üzerine işçiler topluca sıkıyönetime giderek arkadaşlarının serbest bırakılmasını istediler. Aynı anda fabrikada bulunan gündüz vardiyası ve C vardiyası işçileri de ürettiği %50 oranında düşürerek işi yavaşlattılar ve bayram ikramiyeleriyle sosyal haklarını alıncaya ve gözaltındaki 6 arkadaşları bırakılincaya kadar direneceklerini belirttiler. Direniş sonucu bayram ikramiyeleri ve bazı sosyal haklar verildi, gözaltındaki 6 işçi serbest bırakıldı. Partimiz taraftarlarının örgütlediği bu direnişte fabrikada bulunan Apocu ve Emegin Birliği'ne sempati duyan işçiler de eylemi kırma tavrı içine girmediler, desteklediler, katıldılar.

İST. Kazova işçileri işten atılan arkadaşlarını geri aldirdilar

İstanbul Bomonti'deki Kazova fabrikası patronu işçilere daha önce takım sözleşmesi imzalayacağı konusunda söz verdiği halde, cuntadan sonra bundan vazgeçti. Bunun üzerine işçiler önceden hazırlamış oldukları sözleşmeyi patrona sunmuşlar ve bununla ilgili olarak patronun 3 işçinin çıkışını vermesi karşısında da direnişe geçerek arkadaşlarını geri aldirmişlardır.

Adel Kalem'de tehditlere ve fazla mesai zorlamasına karşı direniş

İstanbul'daki ADEL kalem fabrikasında işveren 16 Ekim günü bir toplantı düzenleyerek işçileri tehdit etti. Geçmişte sen dikanın işyerinde disiplinsizliği körüklediğini ileri süren patron, bundan sonra kimsenin işveren vekillerinin sözünden çıkmaması için işçileri "uyardı". Ayrıca işçileri mesaiye kalmaya zorladı. Bunun üzerine fabrikanın boyahane bölümünde başlayan mesaiye kalmama şeklindeki protesto kısa zamanda tüm fabrikayı sardı. Şimdi fabrikada kimse mesaiye kalmıyor.

İST. Erbil işçileri zorla fazla mesaiyi reddediyorlar

16 işçinin çalıştığı Erbil işyerinde işçiler cuntanın tehditlerine boyun eğme yerek toplu halde sigortalarının yapılması talebinde bulundular. Patron cuntanın sopasını sallayarak işçileri tehdit etti. Bununla da kalmayarak işçileri 29 Ekim'de çalıştırmak istedi. İşçiler 28 Ekim'de iş yavaşlatarak direniş yaptılar. 29 Ekim'de de işe gelmediler. Erbil işçileri şimdi sigorta haklarını elde etmek için mücadeleyi yükseltiyorlar.

İst. Arçelik işçileri kendi aralarında dayanışma fonu oluşturdular

Faşist cuntanın işbaşına gelmesinden sonra saldırıların hedefinin işçi sınıfı olduğunun ve sınıf dayanışmasının gerekliliğinin bilincinde olan Arçelik işçileri tutuklanan ve bundan sonra tutuklanacak sınıf kardeşlerine yardım amacıyla kullanılmak üzere kendi aralarında bir fon oluşturdular. Son derecede gizli oluşturulan fonda bugüne kadar 100.000 TL'den fazla para toplandı. Konuyla ilgili olarak sıkıyönetim ve fabrika idaresi 4 işçiyi soruşturma çekmelerine rağmen hiçbir şey elde edemediler.

İSTANBUL PARK BAHÇELER'DE BASKILAR SÜRÜYOR

İstanbul Park ve Bahçeler müdürlüğüne bağlı Aksaray bölge mühendisliğinde çalışan 90 işçi zorunlu fazla mesai uygulamasına karşı çıkarak iş bıraktılar. 28 Eylül'de işçi çavuşunun "nöbetçi amirinin emri var, resmi tatil olmasına rağmen biz akşam kadar çalışacağız" demesi üzerine TDKP taraftarı işçiler tüm işçilerle konuşup geçmişte tatil-bayram demeden çalışmalarına rağmen fazla mesai ücretlerini alamadıklarını söyleyerek mesai kalmama çağrısı yaptılar. Alınan 12'de iş bırakma kararına tüm işçiler uydu. Patron uşaklarının işçileri bölmek ve direnişi kırmak için yaptıkları tüm demagojiler boşa çıktı. Direnişin önderlerini bulmaya yönelik soruşturmada da işçiler tek vücut tutum aldılar.

İSKENDERUN'DA TUTUKLU DEVRİMCİLERİN DİRENİŞİ

İskenderun'da baskı ve tutuklamalar Ekim ayı başlarında daha da arttı. Gözaltına alınanları koyacak yer bulamadıkları için cunta, devrimci ve emekçileri askeri sinemaya doldurdular. Sinemanın sağlık koşulları bir hayli bozuktur. Bunun üzerine devrimci tutuklular örgütlendiler. Tutuklular yeme-içme ve diğer ihtiyaçlarını karşılayacak ve disiplin sağlayacak biçimde düzenlemelere gittiler. Sonunda her gün sabah ve akşam ikişer saat havalandırmaya çıkma isteklerini kabul ettirdiler.

5 Ekim'de Devrimci Demir-İş Sendikası yöneticilerinden iki devrimciyi sinemadan alarak işkenceye geçtiler. Bunun üzerine tutuklu ve gözaltındakiler yemek boykotuna gittiler. Bir günlük boykot sonunda askeri elebaşları, tutukluların öne sürdüğü bundan böyle 1. Şubeye koğuslardan kimse'nin götürülmeyeceği ve işkence görenlerin hastaneye kaldırılacağı yönündeki taleplerini kabul etmek zorunda kaldılar.

8 Ekim'de de N. Adala'nın idam edilmesi üzerine içerde bulunan 45 kişi idamları protesto etmek için toplantı yaptı. Bunun üzerine askerler sinemaya basarak 25 devrimciyi aldılar ve bunlara katıksız hücre cezası verdiler.

İst. Zet-Redüktör işçileri patrona ve faşist cuntaya karşı mücadele ediyor

İstanbul'daki Zet-Redüktör fabrikası işçileri patronun ücretlerin ödenmesini geciktirmesi üzerine mesai saati bitiminde fabrikadan ayrılmayarak direnişe geçtiler. Temsilcilerini seçen işçiler taleplerini patrona ilettiler. Direniş karşısında patron işçilerin ücretlerini hemen ödedi.

Ayrıca faşist cuntanın %70'lik avans uygulamasından sonra ZET REDÜKTÖR patronu işçilere ödediği 1.200-1.700 TL pahalılık zammını kesmiş, bunun üzerine işçiler de üretimi yavaşlatmışlardır.

ADANA-KARATAŞ KÖYLÜLERİ CUNTAYA BOYUN EĞMİYOR

Adana'nın Karataş ilçesine bağlı MIHMANDAR köyünde darı başağı toplayan 30 kadar kadın, çevrenin en çok toprağa sahip ağalardan Zeynel ağanın isteği üzerine hırsızlık gerekçesiyle gözaltına alındılar. Ancak Mihmandar, Solaklı, Yunusoğlu, Kiliş, Sakızlı, Denizkuyusu köylerinde sürdürülen yoğun faaliyet ve ajitasyonun bir direnişin şartlarını oluşturması üzerine kadınlar serbest bırakıldılar.

GAZİANTEP'TE EMEKÇİ BİR AİLE KURŞUNA DİZİLDİ, SÜLEYMAN AYTEKİN ÖLDÜ

Gaziantep Hoşgör semtinde arama yapan bir polis ekibi, kapısını çaldıkları bir evin geç açılması üzerine, 26 Eylül'de, eve kurşun yağdırarak, evde oturan emekçi aileyi kurşuna dizmiştir. Saldırı sonucunda Süleyman Aytekin adlı emekçi ölmüş, diğer aile bireyleri yaralanmıştır. TRT ve basın olayı "teröristlerin güvenlik kuvvetlerine açtığı ateş sonucu bir terörist öldürüldü" şeklinde vermiştir.

ADANA'DA DİRENEN 20 ATÖLYENİN İŞÇİLERİ TALEPLERİNİ KABUL ETTİRDİLER

Kasım ayının ilk haftasında Meydan Mahallesi'ndeki bir sandık yapım atölyesinde ücretlerin düşüklüğü nedeniyle başlayan direniş kısa süre içinde YEŞİLEVLER ve BAR KAL semtlerindeki atölyelere de sıçrayarak toplam 20 işyerinde 200 işçinin katılımıyla üç gün sürdü. Direniş sonucunda parça başı ücretler 350 kuruştan 400 kuruşa çıkarıldı. Direnişte Meydan YDGD baştan sona aktif rol oynadı.

GÖZALTI SÜRESİNİN EN UZUN OLDUĞU ÜLKE: TÜRKİYE

Geçtiğimiz hafta faşist generaller çe tesinin çıkardığı bir kanunla gözaltında tutma süresi 30 günden 90 güne çıkarıldı. Dünyanın en kanlı diktatörlükleriyle zulüm ve vahşet yarışına giren Amerikancı çete bu kanunla Türkiye'yi gözaltı süresinin en uzun olduğu ülke haline getirdi. Devrimci olduğundan şüphelenilen, işten atılmak için bahane aranan, mahallesindeki polisle, bekçiyle arası açık olan bir kişi gözaltına alınacak ve üç ay kimseyle görüştürülmeden, dünya ile bütün bağları kesilerek hapsedilecek, işkence görecek. Bu kanundan bir hafta kadar sonra sıkıyönetim uygulamalarından dolayı kimsenin suçlanamayacağı yolunda başka bir kanun çıkarıldı. Faşist generaller çetesi bu ka

nunlarla sıkıyönetim paşalarını astığı astık, kestiği kestik, kimsenin hesap sora mayacağı adamlar haline getirdi. Fiili uy gulamayı kanun haline getirdi.

Faşist çete ve omuzu kalabalık adamları ne yaparlarsa yapsınlar, hangi kanunu çıkarırlarsa çıkarsınlar halka hesap ver mekten kurtulamayacaklardır. Tekelci ser mayenin açlığa ve sefalete mahkum ettiği Türkiye'nin emekçi halkı buna boyun eğme yecek, onların baskı ve zulüm düzenlerini başlarına geçirecektir. O zaman bu eli kan lı faşistler kaçacak delik arayacaklar, İranlı sıkıyönetim paşaları gibi. O zaman suçu birbirlerine atmaları hiçbirini kur taramayacaktır. Halkımız kimin ne yaptığı nı çok iyi biliyor ●

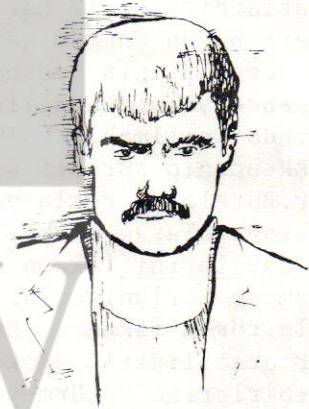
İskenderun'da parti üyesi bir yoldaş katledildi

İskenderun'da TDKP üyesi HÜSEYİN KARAKUŞ yoldaş, 27 Eylül'de faşist cuntanın eli kanlı çeteleri tarafından katledilmiştir.

Cuntanın işbaşına gelmesinin hemen arkasından, cuntaya karşı Parti bildirisini dağıtmaya hazırlanırken polis ve askerler tarafından İskenderun'da anti-faşist potansiyelin yüksek olduğu mahallelerden Gültepe'de kurşuna dizilen Hüseyin Karakuş yoldaş, yaralı yaralı işkenceye çekildi ve işkenceciler tarafından 27 Eylül'de hunharca katledildi.

Yaşamı boyunca kendini devrimin hizmetine veren ve uzun bir süreden beri Partimiz saflarında mücadele eden Hüseyin yoldaş, bütün yaşamında olduğu gibi işkence de devrimci kararlılığını korudu, sınıf mücadelesini sürdürdü. Devrimin çıkarlarını, devrimci onurunu ayaklar altında ezdirmeydi. Parti sırlarını işkence tezgâhları altında da korumasının bildi. Bir komünist olarak çok sevdiği yoldaşlarına, devrime, Partiye veda etti.

Hüseyin Karakuş'un, Hasan Özmen'in, Yurtsever Devrimci Gençliğin yiğit önderlerinden Ekrem Ekşi'nin ve işkence tezgâhlarında can veren daha nice yiğit devrimcinin kararlı tutumu, bugün işkence tezgâhların

da bulunan, yarın işkence tezgâhlarına çekilecek olan yüzlerce, binlerce devrimcinin yüreğinde bir direniş bayrağıdır. Bu bayrak faşizme karşı, sermayenin egemenliğine karşı, zulüm ve sömürü dünyasına karşı mücadele eden milyonların elinde, milyonların yüreğinde bir direniş simgesi olacaktır. Cunta akıttığı kanlarda ve milyonlarca emekçinin demir yumruğu altında ezilip gidecektir. Cuntanın sonu, faşist Şah rejiminin, Rus Çarlığının sonundan da kötü olacaktır.

Hüseyin Karakuş'ların, Hasan Özmen'lerin ve daha nice yiğit devrimcinin işkenceci katillerinden, cunta şeflerinden hesap soracağız ●

POLİSTE, İŞKENCEDE, HAPİSHANEDE DİRENELİM, DİRENENLERİ YALNIZ BIRAKMIYALIM, DESTEKLEYELİM

Faşist generaller çetesinin işbaşına gelmesiyle birlikte, diğer alanlarda olduğu gibi, poliste ve hapishanelerde de baskı, zulüm ve işkence had safhaya varırıldı. Sömürünün yanısıra ve buradan kaynaklanarak komprador-feodal düzenin temelini oluşturan halk üzerindeki baskı ve zulüm, bu dönemde özellikle yoğunlaştı. Devletin temel unsuru ordu, ülkenin dört bir yanında, fabrikalarda, köylerde, okullarda açık olarak kitlevi bir karakter kazanan bir zulüm ve terör uyguluyor. Derik'te olduğu gibi, ordu birliklerinin saldırıları bir kaç gün içinde 50 emekçinin hayatına mal olabiliyor. Öte yandan polis şubelerinde oluşturulan işkencehanelerde kitlelerin ileri unsurları özel bir baskı ve terör altında tutuluyorlar. İki ay içinde işkenceye can verenlerin bilinen sayısı 15'i geçti. Kanlı cunta, kitleleri ve özellikle onların ileri unsurlarını sindirmek amacıyla sömürücü sınıfların zorba karakterinin hakkını tamamıyla veriyor. Gözaltında tutulma süresini 90 güne çıkararak işkenceyi meşrulaştıran generaller çetesi, gelmiş geçmiş işkenceci cellatları da mükafatlandırıyor. 12 Mart'ın ünlü işkencecileri bugün önemli görevlerde ve işkence tezgâhlarının başındadırlar.

İşkence, yalnızca polis ve ordu karar-gâhlarında yapılmakla kalmıyor. Hapishaneler işkencenin sürekli kılındığı kurumlardır. Buralarda zorla ve türlü işkencelere başvurularak emekçiler, devrimciler haklı davalarını inkara, boyun eğmeye, köpeklemeye zorlanıyorlar. Faşist zorbalar dayakla, türlü işkence yöntemleriyle, muhbirler aracılığıyla, emekçi ve devrimcileri birbirlerine düşürmeye çalışarak hapishanelere doldurdukları emekçileri yalnızlığa, inançsızlığa itmeye, teslimiyeti, arkadaşlarını ele vermeyi ve satılık bir hain olmayı kabullenmelerini sağlamaya yeteniyorlar. Hapishanelerde insanlar faşist ve gerici marşlar söylemeye, yemek duaları yapmaya, faşist orduya övgüler dümeye vb. zorlanıyor, tek tek ve koğuş olarak işkenceye çekiliyorlar.

Poliste ve hapishanelerde işkence kuşkusuz bu dönemde uygulanmaya başlamadı. Ancak cunta sonrası, polis şubeleri, sıkıyönetim karar-gâhları ve hapishanelerde zorbalık ve işkencenin dozajının artırılması ve sistemleştirilmesi yoluyla, generaller çetesi, kitlelerin ve ileri unsurlarının sindirilmesi ve demokrasi mü-

cadelesinin kesinlikle ezilmesini amaçlayan politikasını gerçekleştirmeye çalışmaktadır. Onlar hedeflerine varmak için hiçbir adımı atmaktan çekinmiyor, zorbalık ve işkenceyi tırmandırdıkça tırmandırıyorlar.

Egemen sınıflar ve generaller çetesinin başında olduğu onların diktatörlüğü emekçilere ve devrimcilere ölümlerden ölüm beğenən diyor. Onlar emekçilerin mücadelesine azgınca saldırıyor, tüm örgütlerini kapatıyor ve en küçük haklarına bile talep temelerini yasaklıyor, böylelikle başta işçi sınıfı olmak üzere tüm emekçileri açlığa, sefalete ve yavaş gelen bir ölüme mahkum ediyorlar. Bu durumu kabul etmeyip seslerini yükseltenleri ise zorbalığın kol gezdiği hapishanelere dolduruyor, işkence tezgâhlarına çekiyor, çabukça öldürmekle tehdit ediyor ve öldürüyorlar. Kısacası işkence, açlığa, sefalete mahkum edilen emekçiler üzerine yönelen zorbalığın bir devamı olarak ortaya çıkıyor. Dolayısıyla işkenceye karşı ve hapishanelerde karşı-devrime karşı alınması gereken tavır da, açlığa, sefalete, sömürüye karşı alınması gereken tavrın bir devamı olmak durumundadır. Açlığa, sefalete, hakim sınıfların her türlü ekonomik ve siyasi saldırganlığına karşı olduğu gibi, işkence tezgâhlarında ve hapishanelerde de direnilmelidir. Her alandaki direniş sömürüden baskıdan, zorbalıktan kurtuluş içindir ve gericilik bugün ancak geçici olarak güçlüdür, onlar mutlaka yıkılacaktır. Onların güçlülükleri kısa ömürlüdür. Ne türlü işkence yöntemleri geliştirirlerse geliştirsinler...

Bu zorbalık ve işkence karşısında komünistler, gerçek devrimciler, namuslu insanlar yapılması gerekeni yapıyorlar. Direniyorlar. Çünkü onlar kendilerinin ve davalarının haklılığını biliyorlar. Geleceğe inananlar direnmek gerektiğinin bilincindedirler. Hasan Özmen ve Ekrem Ekşi yoldaşlar ölüm karşısında dahi boyun eğmeyerek, davadan vazgeçme, yoldaşlarını ele verme ve ihanet teklifleri karşısında tutulması gereken yolu herkese bir kere daha gösterdiler. Tüm komünistler, devrimciler, bütün herkes dışarıda olduğu gibi içeride de, hapishanelerde işkencecilerin kendisini tek başına sandıkları işkence tezgâhlarında da direnmeye, zorbalığa boyun eğmemeye hazırlamalıdır. Gerçek devrimcilik, en zor koşullarda dahi direnmeyi bilmek demektir. ▶

İşkenceci ler, işkence tezgâhlarında ve hapishanelerde insanları boyun eğdirerek kişiliksizleştirmeye, köleleştirmeyi amaçlıyorlar. Onlar, insanların kendilerine ve inandıkları yüce değerlere, halka olan saygılarını yok etmeye çalışıyorlar. Çeşitli zamanlarda, faşist zorbalara, işkencecilerle, diktatörlüğe teslim olarak onların aletleri haline gelenler oldu. Halka ve devrime inançları zayıf olanlar, örneğin 12 Mart günlerinde direnme yerine teslimiyet ve ihanet yolunu seçtiler. Karşı-devrimin geçici olan güçlü durumunu abartarak onun önünde diz çökmeyi kurtuluş yolu olarak görenler, çok kısa bir zaman sonra tüm devrimcilerin haklı nefretlerini kazandılar ve şerefsizler, hainler olarak damgalandılar. 12 Mart günlerinde poliste, mahkemelerde çözülen, ihbarcılık yapan, devrimi ve devrimcileri karalamaya çalışan Nahit Tören ve Yusuf Küpeli gibi devrim kaçkını hainler her namuslu insanın lanet okuduğu olumsuz örneklerdir. Ölümü kararlılıkla karşılayan, ser verip sır vermeyen Deniz Gezmişler, İ. Gökhan Edgeller ise halkın mücadelesinde bayraklaştılar. Halka, onun kurtuluşuna inanmayıp halk düşmanlarının zorbalığı karşısında kendisini, davayı ve devrimcileri satan karakter yoksunları... VE halk için, devrim için elde edileceği mutlak olan mutlu gelecek için her şart altında mücadele eden, onurunu, mücadeleye arkadaşlarını koruyanlar... Karşı-devrimin zorbalığının arttığı, işkence ve zulmün yoğunlaştırıldığı her dönemde bu ayırım özellikle belirginleşir. Kendilerini ve arkadaşlarını satan zulme dayanamayıp teslimiyeti seçenler, köleleşenler, hapishanelerde özel muamele görür, rahatları sağlanır, direnenlerin mo-

rallerini bozmak, umutlarını kırmak için bu gibi şerefsizlerden yararlanılır. Faşist cuntanın adamları bugün de, eskiden başvurulan bir yola başvurarak nedamet çağrılarını yapıyorlar. Hapishanelerdeki emekçi ve devrimcileri devrimi ve devrimci mücadeleyi kötülemez, mücadele yoldaşlarını ihbar etmeye yöneltmeye uğraşıyorlar. Onlar ne bu çağrılarla, ne de başka zorbalık girişimleriyle amaçlarına ulaşmayı başaramayacak, tarihin dönem çarkını geri çeviremeyeceklerdir. Komprador-feodal düzen ve faşist diktatörlük er geç yıkılmaya mahkumdur. Bu, işkencenin de sonu olacaktır. 12 Mart döneminde ihanet yolunu seçenler, nasıl mücadelenin gelişmesini ve daha hızlı bir şekilde yükselmesini engelleyemedilerse, ama halk onları nasıl lanetle andıysa, bundan sonra da farklı olmaya caktır.

Herkes, işkencehanelerdeki, hapishanelerdeki mücadeleyi, buralarda mücadele eden emekçi ve devrimcileri desteklemelidir. Buralar mücadelenin en zor olduğu alanlardan biridir. Karşı-devrimin eline geçtikten sonra direnenler ne olursa olsun yalnız bırakılmamalı, onlara maddi-manevi her türlü yardım mutlaka yapılmalıdır. İşkence tezgâhlarındaki ve hapishanelerdeki mücadele, dışardaki mücadeleyle birleştirilmelidir. Buralardaki mücadele faşist diktatörlüğe karşı mücadelenin bir parçasıdır. ve diktatörlüğe karşı her alanda yürütülen mücadele birbirini desteklemelidir.

İçeride direnenlere omuz verelim. Ailelerine omuz verelim. Nedameti, teslimiyeti mahkum edelim, uzlaşmayı reddedelim.

Komprador-feodal düzeni işkence de kurtaramaz. Diktatörlük mutlaka yıkılacaktır.

YENİ SENDİKALAR YASASINA KARŞI ÇIKALIM

Askeri faşist cunta yönetime el koyduğu ilk günden itibaren işçi sınıfının sendikal hareketini ve sendikal örgütlerini tasfiye etmek, emperyalistlerin ve egemen sınıfların tam bir denetimi altına almak için bistemli bir saldırıya geçti. Emperyalistlerin ve egemen sınıfların tüm isteklerini yerine getiren faşist cunta DİSK'in ve ilerici sendikaların faaliyetini durdurarak onların yöneticilerini ve ileri işçileri işten atarak, tutuklayarak, grevleri ve toplu sözleşme görüşmelerini yasaklayarak işçi sınıfının sendikal hareketine ve sendikal örgütlerine başlattığı saldırıları yani bir sendika yasası çıkararak sürdürüyor.

Askeri faşist cuntanın işçi sınıfının sendikal hareketine yönelttiği saldırılar krizin yüklerini işçi sınıfının sırtına yıkmak için alınmış gerici tedbirlerle sınırlı değildir. Demokrasiyi kurtarmak için geçici olarak yönetime el koydukları dema-

gojisini yapan faşist generaller çetesinin başlattığı saldırıların amacı işçi sınıfının uzun süren mücadeleler sonucu sendikal örgütlenme alanında kazandığı sınırlı hakları yoketmektir. Faşist cuntanın ele başısı Evren daha darbenin ilk günlerinde Koçların, Sabancıların, Halit Narinlerin yıllardır kopardıkları yaygaraya dört elle sarıldı. Ekonomik ve siyasal krizin başlıca sebeplerinden biri olarak işçi sınıfının sendikal örgütlerini ve sendikal hareketini gösterdi.

Faşist generaller çetesinin ele başısı Evren sendikaların ideolojik ve politik sorunlarla ilgilendiklerini, işçileri istismar ederek astronomik ücret artışı taleplerinde bulduklarını, grevleri uzattıklarını, iş barışını bozduklarını, üretimi düşürdüklerini ileri sürdü. Oysa ülkemizde Türk-İş, DİSK gibi sendika ağalarının kontrolündeki sendikalar hiçbir zaman mevcut iktidarı yıkarak işçi sınıfını si-

yasi iktidarı ele geçirmek, buhranın yükü nü egemen sınıfların sırtına yıkmak için seferber etmediler. İşçileri, siyazal sınıf bilincine kavuşmak için eğitmediler. Onlar işçileri, kapitalizmi yıkmak, siyazal iktidada mücadelelesinin içine çekmek için seferber etmek bir yana, faşist diktatörlüğü yıkı hak, burjuva demokratik hak ve özgürlüklerle elde etmek için bile kararlı bir mücadele yürütmediler. Onlar, özellikle DİSK ekonomik ve siyasi düzenin sınırları için de kısmî demokratik ve ekonomik talepler için mücadele ettiler. İşte faşist cuntaya buna bile tahammül edemedi. Faşist cuntanın tüm bunların sendikalar yasasında yapılabilecek değişikliklerle, sendikaların faşist cuntanın belirleyeceği ilkelere göre örgütlenmesiyle engelleneceğini ilan etti. Faşist generaller çeteside Koçlar, Halit Narinler, Sabancılar gibi sendikaların mevcut düzenin sınırları içinde bile ideolojik ve politik sorunlarla ilgilenmelerine gerek olmadığını, işçilerin tek bir sendikada örgütlenmelerinin yeterli olduğunu ileri sürmekte, sendikaları kışkırtıcı unsurlardan arındırılmaları gerektiğini ilan etmektedir.

Faşist cuntanın elebaşılarının yaptıkları açıklamalara göre yeni sendikalar yasası ile sendikalar devletin tam bir denetimi altına alınacaktır. Sendikaların politik taleplerde bulunmaları ve bu talepleri elde etmek için mücadele etmeleri kesinlikle yasaklanacaktır. Sendikaların 'iş barışının' bozulmasına, üretimin düşmesine ne yol açacak eylemler içine girmeleri yasaklanacak, sadece işçinin değil aynı zamanda işverenin de çıkarlarını gözetererek hareket etmeleri sağlanacaktır. En önemlisi de işçiler istedikleri sendika ve federasyonla değil, yeni yasayla faşist cunta tarafından kurulacak ve inşa edilecek tek bir sendikada örgütleneceklerdir. İşçilerin faşist cunta tarafından devletin denetiminde kurulan ve inşa edilen sendika federasyonu dışında herhangi bir sendikada örgütlenmeleri yasaklanacaktır. Böylece işçilerin istedikleri sendikalarda örgütlenme özgürlükleri olmayacaktır.

Reformist ve revizyonist sendika ağalarının yönetiminde oldukları DİSK'in faaliyetinin durdurulduğu ve yöneticilerinin tutuklandığı gözönüne alındığında faşist cuntanın yeni yasayla inşa edeceği sendikaya emperyalistler ve egemen sınıflarla tam bir anlaşma içinde faaliyet gösteren, onların çizdiği sınırlar dışına çıkmayan Hitler'in, Mussolini'nin faşist korporasyonlara tipinde bir sendika olacaktır. İşçilerin önünde sadece egemen sınıfların ve onlarla tam bir işbirliği içinde olan Sadık Şide, İbrahim Denizcier gibi CIA yetiştirmesi sendika ağalarının denetimi altında olan sendikalarda yasal olarak örgütlenme alternatif olacaktır. Yeni yasayla

la işçilerin ilerici sendikalarda, gerçek sınıf sendikalarında örgütlenmeleri bir yana reformistlerin yönetimindeki sendikalarda bile örgütlenme alternatif olmayacaktır. Kurulacak yeni sendikada ilerici sendikal akımlar, gerçek sınıf sendikacılığı yasaklanacak, bu yasağa aykırı faaliyet içine giren işçiler sendikalardan atılacak ve cezalandırılacaklardır.

İşçi sınıfı bugün uzun mücadeleler sonucu kazandığı sınırlı hakları, en başta da sınırlı da olsa istediği sendikada örgütlenme özgürlüğünü yoktemeyi amaçlayan bir saldırı ile karşı karşıyadır. İşçi sınıfı bu saldırılara boyun eğecek midir? İşçi sınıfı özellikle sınıf bilinçli işçiler devrimci işçiler bu saldırıya boyun eğmemelidirler. Sınıf bilinçli işçiler, devrimci işçiler diğer sınıf kardeşleriyle birlikte faşist cuntanın saldırılarına karşı çıkmalı, onu püskürtmek için mücadele etmelidirler. İşçiler, faşist cuntanın saldırılarını püskürtecek güce sahiptirler. İşçi sınıfı istediği sendikada örgütlenme hakkını yoktemeyi amaçlayan saldırıları 16 Haziran direnişiyle püskürtülmüştü. Bugün de püskürtülebilir ve yeni haklar elde edebilir. Bunun tek koşulu işçi sınıfının doğru bir önderlik altında bütün güçlerini örgütlü bir biçimde birleştirebilmesi ve mücadele etmesidir.

İşçi sınıfı istediği sendikada örgütlenme özgürlüğünü ve sendikal örgütlerinin faaliyetini sınırlayan yasak zincirlerinin kaldırılmasını talep etmekle yetinmemelidir. Faşist cuntanın yasak zincirlerini dinlemeyerek bugün faaliyeti durdurulan sendikalarına sahip çıkmalı, egemen sınıfların ve onların faşist cuntasının inşa edeceği faşist korporasyonlar tipi sendikalar dışında uzun ve kısa vadeli çıkarları için mücadele eden yasadışı sendikalarda örgütlenmelidir. İşçiler istedikleri sendikalarda örgütlenme özgürlüğünü faşist cuntanın yasaklarını dinlemeyerek bu özgürlüğü pratikte faşist cuntaya rağmen fiilen kullanarak elde edebilirler. İspanya'da, Polonya'da işçi sınıfı istediği sendikada örgütlenme özgürlüğünü böyle kazandı. Ülkemizde de işçi sınıfı elde ettiği hakları böyle kazandı.

İşçi sınıfı faşist cuntanın yasak zincirlerini kırarak mücadele ve örgütlenme merkezleri olan sendikalarda örgütlenmeden ne istedikleri sendikalarda örgütlenme özgürlüğü elde edebilirler nede egemen sınıfların ekonomik ve siyasi saldırılarını püskürtebilirler. Çünkü sendikalar işçi sınıfının gericiliğe karşı yürüttüğü mücadelede sahip olduğu temel silahlardan biridir.

İşçi sınıfının bugün mücadelesini ekonomik taleplerle sınırlamayan, egemen sınıflar diktatörlüğünü yıkmayı, siyasi iktidara karşı mücadeleyi faaliyetinin mer

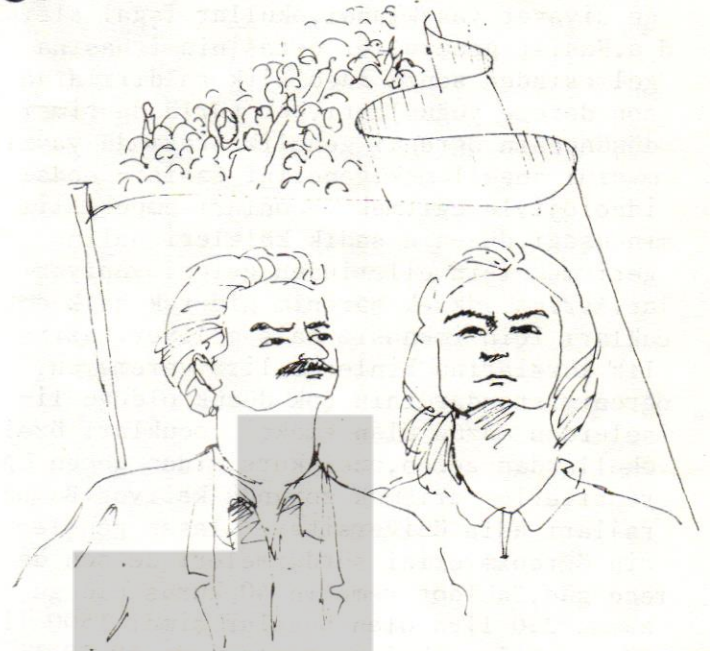
İTÜ öğrencileri işkence ve zülme karşı direniyor

5 Kasım çarşamba günü İstanbul Teknik Üniversitesi öğrencileri Ekrem Ekşi ve Ahmet Karlangaç'ın işkencede katledilmesini protesto için bir günlük boykot yaptılar. Boykot, Yurtsever Devrimci Gençlik ile Devrimci Yol ve Devrimci Sol taraftarlarının ortak çağrısıyla gerçekleşti. Diğer okullar gibi işgal altında bulunan İTÜ'de cunta'nın bütün tedbirlerine rağmen 4 Kasım günü ortak çağrı bütün sınıflara dağıtıldı, üniversitenin çevresine ortak imzalı pankartlar asıldı. Boykot günü cunta okulda olağanüstü tedbirler almıştı. Civardaki kahveler basılarak, bulunan İTÜ öğrencileri derse girmeye zorlandı. Boykottan haberi olmadığı için okula gelen ve boykotu öğrenince okulu terketmek isteyen öğrencilerin okuldan çıkışları engellendi. Bütün bunlara rağmen 5 Kasım günü sadece 700 öğrenci okulda tutulabildi ve bu 700 kişinin yarısından fazlası okula zorla getirilen veya zorla okulda tutulan öğrencilerdi. İTÜ'nün toplam 10000 öğrencisi vardır ve bunların 7000'i hergün okula gelir. Üçlü çağrıya İTÜ öğrencilerinin % 90'ı katıldı. Boykot tam bir başarıyla sonuçlandı. Bu başarı sadece cuntaya karşı değil revizyonistlerin bütün çabalarına rağmen elde edildi.

Daha birkaç gün önce yiğit arkadaşları Ekrem Ekşi ve Ahmet Karlangaç işkence de katledilmişti. Eli kanlı generaller çetesi işkence, terör, zulüm ve katliamlarla mücadeleyi durdurabileceğini sanıyordu. Ama şanlı mücadele geçmişine sahip İTÜ'nün yiğit öğrencileri zulmün ancak mücadeleyle durdurulabileceğini biliyordu. Baskı ve teröre, okuldan atma, sınıfta bırakma tehditlerine, teslimiyet propagandalarına rağmen İTÜ öğrencileri işkence ve zulme karşı ayağa kalktı, işkencede teslim olmayan, devrimi ve yoldaşlarını savunan yoldaşlarının yolundan gideceklerini, baskı ve zulme boyun eğmeyeceklerini ilan etti.

Ankara Hacettepe Üniversitesi öğrencilerinin Hasan Özmen'in işkencede katledil

kezine alan sendikalara dünden daha çok ihtiyacı vardır. Çünkü ücret artışlarının da siyasi iktidar tarafından belirlendiği günümüz koşullarında ekonomik talepler bile siyasi iktidara karşı mücadele etmeden elde edilemez. Bu nedenle bugün sendikaların politik mücadele içinde yer almaları sadece işçi sınıfının nihai kurtuluşu şu açıdan değil, kısa vadeli çıkarlarının gerçekleşmesi açısından da gereklidir.

mesi ve Necdet Adalı'nın idamını protesto için gerçekleştirdikleri başarılı boykotu kırmak için ellerinden geleni yapan İGD'liler aynı çabaya İTÜ'de de girdiler. Umutsuzluk ve teslimiyeti yaymaya çalışan bu revizyonistler öğrencilerin böyle bir eyleme hazır olmadığını, mücadelenin baskıyı artıracak olduğunu, bu şartlarda mücadelenin macera olacağını söylediler. Boykotu başarıyla gerçekleştiren ve bu mücadeleden mücadele azmi yükselerek çıkan İTÜ öğrencilerinden tecrit olan İGD'liler daha sonra boykota karşı olmadıklarını ama çağırınlar arasında Yurtsever Devrimci Gençlik de bulunduğu için boykota katılmadıklarını söyleyerek tornistan yapmaya çalıştılar. Herşey İTÜ öğrencilerinin gözleri önünde olduğu için kimseyi kandıramadılar. HÜ ve İTÜ boykotları faşist diktatörlüğün her türlü baskı ve terörünün mücadeleyi durduramayacağını, faşist generaller çetesini iflas ettirmenin tek yolunun kitle mücadelesi olduğunu ve bu mücadelenin revizyonizmi de iflas ettireceğini bir kez daha ortaya koydu.

İTÜ boykotu sadece sağcılığa darbe vurmadı 'sol'culuğa, maceracılığa da darbe vurdu. Boykotlar, bireysel terörist eylemler karşısında aslan kesilen faşistlerin kitle mücadelesi karşısında nasıl çaresiz kaldığını gösterdi. Bir yere asılan bir bombalı pankart haberini birkaç kez duyan TRT ve gerici basın HÜ ve İTÜ boykotlarından tek kelimeyle bile bahsetmedi. Bireysel terörizmin kendisine pek zararı dokunmayacağını, ama kitle mücadelesinin kendisinin ve faşist diktatörlüğün sonunu getireceğini bilen cunta bu mücadelelerin duyurulmaması için elinden geleni yapıyor, bu haberlere sansür koyuyor.

BİRLEŞELİM-ÖRGÜTLENELİM

Bugün yüksek öğrenim gençliği faşist diktötörlüğün yoğun ideolojik, siyasi, ekonomik saldırısı altındadır. Gençliğin her türlü örgütlenme hakkı gasbedildi, gençliğe siyaset yasaklandı, okullar işgal altında. Faşist generaller çetesinin işbaşına gelmesinden sonra ideolojik saldırılarda son derece yoğunlaştı, her türlü devrimci düşüncenin öğrenci gençlik arasında yayılmasını engellemek, gençliği faşist-feodal ideolojiyle eğitmek ve onları emperyalizmin uşağı, düzenin sadık köleleri haline getirmek için ellerinden geleni yapıyorlar. Ayrıca yüksek öğrenim giderek halk çocukları için imkansız hale geliyor. Hazırlık kurslarına binlerce lira veremeyen, öğrenim standardının çok düşük olduğu liselerden mezun olan emekçi çocukları özel okullardan gelen, özel kurslardan geçen öğrencilerle yarışmak zorunda kalıyor. Bu başarıları aşım üniversiteye ulaşan gençlerin öğrenimlerini sürdürmeleri de son derece güç, Tabldot yemeğin 40 kuruş olduğu zaman 250 lira olan burslar şimdi 1500 lira yemek ise okul kantinlerinde 30-50 lira. Bu burslarla değil kitap almak, harçları ödemek, karın doyurmak bile mümkün değil. Kaldığı bu para da düzenli verilmiyor. Binlerce öğrenciye aylardır kredileri verilmedi. Derslere devam mecburiyeti konarak hem okuyup hem çalışmak imkansız hale getiriliyor. Açlık ve safaletle savaşıyorlar. Yüksek öğrenimini tamamlayan gençler için sorun yine bitmiyor, bugün binlerce üniversite mezunu işsizdir. Faşist diktatörlüğün bu ekonomik, siyasi ve ideolojik saldırıları ancak mücadeleyle boşa çıkarılabilir. Bu mücadelenin yükseltilmesi ve etkili bir biçimde sürdürülebilmesi için güçlerin birleştirilmesi ve düşmanın dağıtamayacağı kitle örgütlerinin kurulması son derece önemlidir. Bu denli geniş katılımı bir eylemi birlik içinde başarıyla gerçekleştirmek bunun bir eylem için bile olsa da

İGD'nin birliği bozmak için yürüttüğü provakatif faaliyeti boşa çıkararak sağlanan birlik Yurtsever Devrimci Gençlik ile Devrimci Yol ve Devrimci Sol taraftarları arasındaki eylemin başarısını önemli ölçüde artırmıştır. Birlik içinde yer alması gereken KSD birliğe katılmamıştır. KSD'nin katılması bu eylem için pek önemli bir etki yaratmasa bile genel olarak mücadele açısından son derece olumlu olurdu. KSD, TKP'nin 1971'de uyguladığı ve bugün de uygulamaya çalıştığı taktiğin etkisinde kalmaktadır. TKP 1971'de bir kenarda beklemiş ve mücadele eden örgütlerin yenilgisinden sonra ortaya çıkarak güç toplamıştı. KSD 1971 ile bugünkü durumu birbirine karıştırmamalıdır. 71'de mücadele yenilgisi kaçınılmaz olan bir çizgide sürdürülüyordu, kitle mücadelesi bugünkü ile mukayese edilmeyecek kadar düşüktü ve en önemlisi kriz bugünkünden çok daha hafif

ti.0 şartlarda müdahale nispeten uzun bir süre mücadeleyi durdurabildi. 12 Eylül'den sonra çok kısa bir süre geçmesine rağmen birçok yerde ve değişik alanlarda yeniden başlayan eylemler durgunluğun ne kadar geçici olduğunun açık göstergesidir. Ayrıca zoru görünce bir kenara çekilen, rahat şartlarda tatlı su devrimciliği yapanlara halkın güvenmeyeceği, bunların desteklerinden başka kimseyi toplamayacağı açıktır. Zaten 1971'de de TKP bütün dönektakımını etrafına topladı. TKP'nin bu gerici taktiğinin etkisi altında kaldığı için devrimci eylemlerde yer almak konusunda kararsızlık içinde olan KSD'nin bu kararsızlıktan kurtulması ve olması gereken yerde yerini alması gerekir. KSD'nin Hacertepe boykotuna katılmış olması ve İTÜ boykotundan sonra tabanın eylem birliğine katılmadıkları için özeleştiriyapmalarını olumlu gelişmeler olarak değerlendiriyor ve genelleşeceğini umut ediyoruz. Yurtsever Devrimci Gençlik birleşebilecek bütün güçleri birleştirmek için yürüttüğü çabaları ısrarlı olarak sürdürmeli, birliği bozucu her türlü tavır kitle önünde teşhir etmeye devam etmelidir.

Sağlanan eylem birliğinin yanında eylemin başarısını sağlayan önemli bir etken de örgütlülüğün sağlanmış olmasıdır. İşgal altındaki okula boykota çağrı bildirilerinin sokulup dağıtılabilmesi, boykot haberinin bu kadar yaygın duyurulabilmesi örgütlülük sayesinde olmuştur. Bu açıdan Yurtsever Devrimci Gençliğin daha başarılı olması onun daha iyi örgütlenmiş olmasından gelmektedir. Bugün değişik siyasi hareketlerin taraftarları şu veya bu ölçüde örgütlenmiştir. Fakat yüksek öğrenim gençliğinin kitlevi örgütlenmeleri fiilen yoktur. Bu tür örgütler 12 Eylül'den önce kitle örgütü olma niteliklerini zaten büyük ölçüde kaybetmişlerdi, bugün durum daha da kötüye gitmiştir. Revizyonizm, reformizm, yönetimi ele geçiren bazı grupların bu örgütleri kendi tekkeleri haline getirmeleri, başkalarına hayat hakkı tanımamaları öğrenci kitlesini bu örgütlerden uzaklaştırmış, mücadelenin dışına itmişti. 12 Eylül'den sonra gerçekleşen eylemlerin birliğinin öğrenci gençliğin demokratik temelinde yükselen ve düşmanın saldırılarını karşısında dağılmayan kitle örgütlerinin yaratılmasına da hizmet etmesi gereklidir. Geniş gençlik yığınları bu sağlanırsa daha etkili ve sürekli olarak mücadeleye katılabilir.

Her dönemde yığıtçe mücadele eden öğrenci gençlik son yıllarda mücadelesinde zaaf lar yaratan olumsuzluklardan ders çıkararak birleşir ve örgütlenirse faşist generaller çetesine karşı etkili bir mücadele sürdürebilir. Tabii ki bu mücadelenin başarısı işçi sınıfı ve emekçi halkın mücadeleyi birleşmekten geçer.

ECEVİT'İN İSTİFASI VE DEMOKRASİ MÜCADELESİ

Cuntanın 1961 Anayasası ile yeni değişiklikleri açıklamasından ve beşli çeteden birinin ileride kurulacak partilerle ve parti genel başkanları ile ilgili bilinen demecini vermesinden sonra, B.Ecevit CHP Genel Başkanlığından istifa ettiğini açıkladı.

Ecevit, cunta tarafından basında yayınlanması yasaklanan açıklamasında, "demokrasinin kökleşmesi için, Türk halkının özgürlüğü ve mutluluğu için ömür boyu çalışacağı"ndan söz etmektedir.

Ecevit'in ve reformist CHP'nin 'demokrasi' anlayışına geçmeden önce şunu belirtmeliyiz ki, emperyalistlerin ve egemen sınıfların derinleşen buhran koşullarında bugün faşist cunta eliyle yürüttükleri uygulamalar, bir ölçüde orta burjuvazinin üst kesimlerini de etkilemektedir. Tekelleşmenin yoğunlaşması ve tekel kârlarının artması, objektif olarak, bu sınıfları iflasa ve yıkıma götürmektedir. Öte yandan, cuntanın yasalarda yaptığı bir kısım değişiklikler, orta burjuvazinin üst kesiminin sözcülüğünü yaptığı CHP reformizminin varlığını koruması ve gelişmesini önemli ölçüde engellemektedir.

Ecevit'in istifası bu tepkinin siyasal alanda kişisel olarak cuntanın işbaşına gelmesinden bir buçuk ay sonra dile getirilmesidir. Ecevit istifa olayı ile kitlelere demokrasiden yana tavır aldığı izlenimini vermeye çalışmaktadır.

Hiç şüphe yok ki, emperyalist sömürü ve hegemonyayı, ülkenin emperyalizme bağımlılığını savunarak, emperyalistlerle yeni iktidarı kölelik anlaşmaları imzalayarak demokrasiden yana olunamaz. Komprador tekelcilerin ve toprak ağalarının egemenliğini savunarak, onu pekiştirmeye çalışarak demokrasiden yana olunamaz. Ordusu ile, bürokrasisi ile, parlamentosu ile faşist diktatörlüğün bütün kurumlarını savunarak ve onları daha da güçlendirmeye çalışarak demokrasiden yana olunamaz. Faşist diktatörlüğün en temel kurumu orduyu anti-faşist ilan ederek, onu grevci işçilerin, eyleme geçen memur ve öğretmenlerin, hakkını arayan halkın üzerine sürmekle demokrasiden yana tavır alınmaz. Demokrasi işçi ve emekçi kitlelerin egemen sınıfların önceden belirlenmiş temsilcilerini seçmek için her dört yılda bir sandık başına gitmesi değildir.

İşçi ve emekçi kitleler gerçek demokrasiyi elde etmek için mücadeleye atılırken CHP gerek 22 aylık iktidarı döneminde ve gerekse 'muhalefette' olduğu dönemlerde, onları reformist ağı ile ağılamaya çalıştı. Kitlelerin gücünü böldü ve parçaladı. Sendikaları işlemez hale getirdi, kit-

le örgütlerinin kapısına kilit vurdu. İşçi sınıfının kazanılmış haklarını ortadan kaldırmaya çalıştı. Orduyu, 'tarafsız', 'anti-faşist' ilan ederek, kitlelerin düzene, devlete, orduya karşı yönelmeye başlayan mücadelesini ordu ile ezmeye çalıştı. Halka karşı sıkıyönetim ilan edildi. Kitlelerin bütünüyle siyasetin dışında tutuldu ve düzenin bir parçası haline getirilmeye çalışıldı. Ecevit ve CHP, faşist partilerle halka karşı işbirliğine girişti. Kısacası CHP reformizmi, egemen sınıfların ve faşist diktatörlüğün koltuk değnekliğini rolünü üstlendi. Faşist generaller çetesi seçim güldürüsüne son vererek ve parlamentoyu da bir kenara atarak, iktidara bütünüyle elkoymuşarsa ve kitlelerin büyük bir tepkisi ile karşılaşmışlarsa, bunda CHP reformizminin ve Ecevit'in de büyük payı vardır.

Bugün cuntaya karşı her çıkışın, her tepkinin gerçek demokrasi taleplerinin elde edilmesine, tüm demokratik hak ve özgürlüklerin kazanılmasında yönelik olması, bunun bir parçası olması gerekir. Bu ise askeri faşist diktatörlüğe karşı parlamenter faşist diktatörlüğü savunarak, yapılamaz. İşçi sınıfı ve emekçi halk açısından cuntanın alternatifi parlamenter faşizm değil, gerçek demokrasi taleplerinin savunulmasıdır, emperyalist hegemonyaya ve komprador burjuvazi ve toprak ağalarının ekonomik ve siyasal egemenliğine son verecek olan devrimci-demokratik

halk iktidarısıdır. Bugün, egemen sınıfların faşist cunta eliyle yürüttüğü bir saldırı salvosu altında olan milyonlarca işçi ve emekçinin talebi emperyalist soygun ve sömürünün sona ermesi, feodalizmin tasfiye edilmesi, siyasal özgürlüklerin tümüyle kazanılması, milli zulme karşı ulusların kendi kaderini tayin etmesi, faşist cuntanın devrilerek demokratik halk iktidarının kurulması, zamların geri alınması, özgür sendika ve grev hakkının elde edilmesi, sıkıyönetimin kaldırılması, bütün faşist yuvaların dağıtılmasıdır.

Gerek bu taleplerin elde edilmesi yolunda adımlar atılması ve gerekse cuntanın sürdürdüğü saldırıların püskürtülmesi, herşeyden önce, işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin faşizme ve sermayenin egemenliğine karşı birleşik mücadelesinin örgütlenmesi ve anti-faşist Halk Cephesinin inşa edilmesi ile mümkündür.

CHP'li yurtsever ve demokratların yeri demokrasi güçlerinin saflarıdır. Bütün devrimci ve demokratların gerçek demokrasiyi elde edilmesi mücadelesine katılması cuntayı geriletecek, demokrasi mücadelesini ilerletecektir.

EMPERYALİSTLER ARASI ÇELİŞMELERİN KESKİNLEŞMESİ VE YENİ BİR EMPERYALİST SAVAŞ TEHLİKESİ

İran-İrak savaşını saymazsak, son haftalarda dünya kamuoyunun en çok meşgul olduğu iki sorun ABD seçimleri ve Madrid toplantısıdır. Elbette bunlardan ABD seçimleri en başta geleniydi. Öyle ki, Avrupada ve ABD emperyalizminin yarı-sömürgesi olan ülkelerde, gericilik ve onun güdümündeki basın, kendi ülkelerindeki seçimlerden daha büyük ağırlık verdi ABD başkanlık seçimlerinde. Hele Türkiye gericiliği ve cuntanın güdümündeki basın-yayın organları, tam da ABD'nin 51.eyaletinin sözcüleri gibi hareket ettiler. Onlar, Türkiye halkının seçimlerde Carter veya Reagen lehinde oy kullanmaya çağırarak dışında hemen her şeyi yaptılar.

4 Kasım'da yapılan seçimlerden, kamuoyu araştırmacılarının 'sürpriz' olarak nitelendirdikleri bir sonuç alındı ve Cumhuriyetçi Parti'nin adayı R.Reagen Demokrat Parti adayı ve eski Başkan J.Carter'ı 'büyük bir farkla yenerek' ABD Başkanı oldu. Aslında bunun 'sürpriz' bir sonuç olmadığı açıktır. Çünkü Reagen'ın işbaşına gelmesi bugün derinleşen buhran, bütün dünyada yükselen devrim ve savaş etkenleri koşullarında ABD emperyalizminin, emperyalist tekellerin silahlanma, ABD emperyalizminin yeni nüfuz alanları elde etme, hegemonyasını pekiştirme politikasını işlemiş, 'Büyük Amerika' sloganını dilinden düşürmemiştir. Reagen Amerikan emperyalist tekellerinin savaş çılgılığı olarak, aynı tekellerin elinde yıpranmış Carter'ın yerine Başkanlık koltuğuna oturmaya hazırlanmaktadır.

Amerikan Başkanlık seçimlerinin sonuçlanmasından sonra, 11 Kasım'da çalışmalarına başlayan Madrid Konferansından dünya gericiliği dahi bir şey beklemiyor. Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti dışında Türkiye'nin de içinde yer aldığı 33 Avrupa ülkesinin ve ABD ile Kanada'nın katıldığı ve 1975 Helsinki Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Anlaşması'nın uygulamalarının gözden geçirilmesini amaçlayan Madrid Konferansına, ABD emperyalistlerinin başını çektiği Batı emperyalist bloku ile başını Sovyet sosyal-emperyalistlerinin çektiği emperyalist-revizyonist blok bir gündem üzerinde dahi anlaşmadan geldi. 1975 yılında Helsinki'de 'barış', 'silahsızlanma', 'insan hakları' demagogilerini yüksek perdeden haykıran emperyalist ve revizyonist şeflerle onların kuklaları, bugün, dokuz hafta süren pazar

lıklar sonunda konferans gündemi üzerinde doğru-dürüst anlaşmadan 'zoraki' masa başına oturdular.

Bu iki olayın ve benzeri diğer gelişmelerin aynı dönem içinde ortaya çıkması, elbetteki bir rastlantı değildir. Tersine bütün bunlar kapitalist-revizyonist sistemin ekonomik ve siyasal bunalımının derinleşmesinin ve buna bağlı olarak da çelişkilerin ve çatışmaların her alanda keskinleşmesinin doğal sonuçları olarak ortaya çıkmaktadır.

Gerçekten de kapitalizmin bunalımı bugün öyle bir noktaya varmıştır ki, bu durum geçmişteki bunalımların bir çoğunu aşmaktadır. Dahası, bunalım her alanda sürekli olarak derinleşmekte ve şiddetlenmektedir. Bu durum, emperyalistlerle sömürülen ve ezilen halklar ve ileri kapitalist ülkelerde burjuvazi ile proletarya arasındaki çelişkilerin yanında, emperyalistlerin ve gericilerin kendi aralarındaki çelişkileri de keskinleştirmekte, bu çelişkiler yer yer çatışmalara dönüşmekte, dün yamız hergün biraz daha emperyalistler arası yeni bir savaş tehlikesi ile karşı karşıya gelmektedir.

Başını ABD'nin ve SSCB'nin çektiği iki gericici blok, emperyalist devletler grubu, nüfuz alanlarını genişletmek, hegemonyalarını pekiştirmek, halkları köleleştirmek için hızla yeni bir savaşa hazırlanmaktadır. Dün emperyalistlerin ve gericici keronun dillerinden düşürmedikleri 'barış', 'silahsızlanma', 'detant' ninnileri bugün yerini savaş güftelerine terketmiştir. Dün emperyalist haydutlar detant çılgınlıkları ve silahsızlanma anlaşmaları demagogileri ile dev boyutlarda silahlanırken ve baskı ve müdahalelerini çeşitli diplomatik manevralarla gizlemeye çalışırken, bugün daha şiddetli bir biçimde sürdürdükleri bu politikayı aynı demagogjik slogan ve yöntemlerle örtme ihtiyacını dahi artıkmamaktadırlar. Eskiden uluslararası toplantılar ve SALT tipi anlaşmalar silahlanmanın ve her türlü manevranın bir örtüsü iken, emperyalistler ve gericiler açısından bu tip toplantılar bugün Madrid Konferansında olduğu gibi, birbirleriyle mücadelenin keskin boyutlarda sürdürdüğü arenalar haline gelmiştir. Çatışmalar, diplomatik alanda, Birleşmiş Milletler Genel Kurulunda da kendini göstermektedir. Birleşmiş Milletler Genel Kurulundan artık doğru-dürüst 'tavsiye' kararları dahi çık-

maz olmuştur. Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyinde 'veto' yemeyen hemen hiç bir karar kalmamıştır. Artık 'detant', 'silahsızlanma' gibi masallar ömrünü tamamlamak üzeredir. Artık herşey açıktan yürütülmektedir. Reagan ABD'de seçim kampanyası boyunca, SALT gibi anlaşmaların ABD'nin çıkarlarına ters olduğunu ve iktidara geldiği takdirde, SSCB ile imzalanan bu tip anlaşmalara son vereceğinin propagandasını yapmıştır.

DEV SİLAHLANMA YARIŞI

Nitekim, durum tam da Reagan'ın söylediği temelde gelişmektedir. Aslında, Reagan bu sloganları yüksek sesle dile getirmeden önce de, Amerikan emperyalistleri ile Sovyet sosyal-emperyalistleri arasında yürütülen SALT tipi manevralar, pratikte, uzun bir süreden beri işlerliğini yitirmişti. Normal zamanından çok uzun bir süre sonra imzalanan SALT-II anlaşması, ABD Senatosu tarafından onaylanmamış, Sovyet sosyal-emperyalistleri de böyle bir anlaşma imzalanmamış gibi hareket etmişlerdir. Nitekim anlaşmanın imzalanmasından bugüne kadar geçen süre içinde, gerek Batı emperyalistleri blokunda ve gerekse emperyalist-revizyonist blokta dev silahlanma harcamaları rekor boyutlara ulaşmış yeryüzü yuvarlağı adeta silah ve cephane deposu haline gelmiştir. Dahası silahlanma ve savaş bütçelerine ayrılan fonlar giderek en yüksek boyutlara ulaşmaktadır. 1981 yılı içinde ABD, tarihinin en büyük savaş bütçesini (160 milyar dolar) kabul edilmiştir. Aynı durum Sovyet sosyal-emperyalistleri açısından da geçerlidir. SSCB'de bugün, milli gelirin %23'ü silahlanma ve askeri harcamalarına kapsamaktadır. Bugün kendisine dev bir süper devlet olma çabasında olan ve ABD emperyalizmi ile aynı emperyalist blok içerisinde yer alan Çin sosyal-emperyalistleri devlet bütçesinin yarısına yakın bir kısmını silahlanma harcamalarına ayırmaktadır. Gene ABD emperyalistleri, Avrupalı emperyalist müttefiklerine, 1981 yılı için savaş bütçelerini %3 oranında artırmaları için dayatmaktadır. Avrupada silahlanma ve askeri güçlerin varlığı her geçen gün biraz daha artmaktadır. NATO ve Varşova Paktlarının asker ve silah sayısı sürekli artmaktadır. Sovyet sosyal-emperyalistleri, Doğu Avrupadaki askeri güçlerini artırırken, ABD emperyalistleri NATO kanalıyla Batı Avrupayı yeni askeri füzelerle donatmaktadır. Emperyalistler, özellikle de ABD emperyalistleri ve Sovyet sosyal-emperyalistleri, deniz filolarını geliştirmekte, ve güçlendirmektedirler. Savaş filoları denizlerde ve okyanuslarda cirit atmaktadır. Hint Okyanusunda, Umman Denizinde ABD ve Sovyet savaş gemileri birbirini gözetleyerek seyretmektedir. Bugün Sovyet sos-

yal emperyalistlerinin Hint Okyanusunda 700 parçalık donanması vardır. ABD emperyalizmi ve Batı Avrupalı müttefikleri ile Sovyet sosyal-emperyalistleri ve Doğu Avrupanın revizyonist yönetimleri, şimdi artık bir kaç ayda bir gerçekleştirdikleri askeri tadbikatlarda, birbirlerine ve Avrupa halklarına karşı gövde gösterisi yapmaktadırlar. Bu tadbikatlar, bugün NATO ve Varşova Paktlarının dışında da kaydırılmıştır. ABD ve İngiliz emperyalistlerinin geçtiğimiz Ekim ayı başlarında Hürmüz Boğazı çevresinde kara ve deniz kuvvetlerinin katılması ile yaptıkları ortak askeri tadbikat bunun en belirgin örneğidir.

EGEMENLİK ALANLARINI PEKİŞTİRME

ÇABALARI

Emperyasit bloklar arasındaki çatışma günümüzde sadece silahlanma alanında değil, aynı zamanda, onların mevcut nüfuz alanlarını pekiştirme ve yayılma alanında da keskin bir biçimde kendini göstermektedir. Emperyalist akbabalar, bir yandan halkların ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesini ezme, yükselen devrim dalgasını durdurmak için her türden manevraya başvururken, bir yandan da kendilerine bağlı gerici sınıflara dayanarak rakipler aleyhine ekonomik ve siyasal egemenliklerini yaymaya, birbirlerinin nüfuz alanlarına el atmaya çalışmaktadırlar. Emperyalist süper devletler, bunun için, öncelikle kendi etki alanlarını güçlendirmeye, gerici rejimleri tahkim etmeye tabir yerindeyse cephe gerilerini sağlamlaştırmaya ve burardan kalkarak etkinliklerini genişletmeye çalışmaktadırlar. Amerikan emperyalistleri açısından Türkiye'de Amerikancı faşist cuntanın işbaşına getirilmesi, Türkiye'den Sudan ve Suudi Arabistan'a kadar uzanacak CENTO benzeri bir askeri pakt kurulması girişimleri, Yunanistan'ın NATO'nun askeri kanadına dönmesi, Mısır'a 20.000 kişilik bir ABD 'acil müdahale gücü'nün yerleştirilmesi, Suudi Arabistan'da Awachs sisteminin devreye sokulması, Sovyet sosyal-emperyalistleri açısından da Afganistan'daki işgalin sürmesi ve Afgan gerici liğinin sürekli olarak tahkim edilmeye çalışılması, Polonya revizyonist yönetimin de yapılan değişiklikler ve Suriye ile imzalanan Siyasi İşbirliği Anlaşması hep bu politikanın değişik biçimlerde sürdürülen uygulamalarıdır. Bu politika geçtiğimiz yıl Çin'in Vietnam'a, SSCB'nin Afganistan'a ve 1980'de de ABD'nin İran'a karşı giriştiği başarısız askeri çıkarma girişimi gibi doğrudan müdahalelerle birleşmektedir. Emperyalistler, bütün bunların yanında, halen sürmekte olan İran-İrak savaşında görüldüğü gibi, yarı-sömürge ülkeler arasındaki ulusal çelişkilerden yararlanarak bölgesel savaşları kışkırtmaktadır. Emperyalist tekeller, bu tip savaşlar

la bir yandan halkları köleleştirmeye, anti-emperyalist kazançları yok etmeye çalışmakta, bir yandan da gerici rejimleri ken dilerine daha sıkı biçimde bağlamaktadır. Gericilik dev boyutlarda silahlandırılmak tadır. ABD'nin son İran-İrak savaşında oy nadiği rolü ve ABD silah tekellerinin Or tadoğuya silah ve cephane aktımlarını ye niden belirtmeden, Sovyet sosyal-emperya listlerinin bir yandan İran'a arka çıkma ya çalışan tutumunu ve bir yandan da Irak Baas gericiliğini silah ve cephane ile do natmasını ve Fransız emperyalistlerinin her iki ülkeye de silah satmasını hatırlatırsak durum kendiliğinden anlaşılır.

Bütün bu olgular ve gelişmeler şu ger çeği açık bir biçimde gözler önüne sermek tedir: Kapitalist-revizyonist sistemin e- konomik ve siyasal bunalımının derinleş- mesine paralel olarak, ve yükselen devrim koşullarında, Batı emperyalistleri bloku ile emperyalist-revizyonist blok arasın- daki çelişkiler keskinleşmekte, çatışma ve müdahaleler artmakta, dünyamız git gide ye ni bir emperyalist paylaşım savaşı tehli kesi ile karşı karşıya gelmektedir. Emper yasitler, emperyalist tekeller iğrenç çı- karları için yeniden boğazlaşmaya, halkla rı birbirine kırdırmaya hazırlanmaktadır lar. Onlar bir yandan da, buhranın bütün so nuçlarını işçi ve emekçi kitlelerin, ezilen yoksul halkların sırtına yıkmaya, mev cut hak ve özgürlükleri yoketmeye, kitle-

lerin sermayenin egemenliğine karşı müca delelerini bastırmaya çaba göstermektedir ler. Bunun için yarı-sömürge, bağımlı ülke lerde gerici, faşist rejimlerin tahkim e- dilmesinin yanında, Almanya'dan İtalya'ya Fransa'dan ABD'ye kadar devletin faşist- leştirilmesi süreci hızlanmakta, Hitlerci faşist çeteler tekeller tarafından daha büyük ölçüde desteklenmekte teşvik edilmek de, yeniden devreye sokulmaktadır. Gerek silahlanma ve müdahale ve gerekse faşist leştirme çabaları emperyalistler açısından birbirini tamamlayan politikalarlardır.

Ama bu durum madalyonun bir yüzüdür. Madalyonun diğer yüzü ise, bütün dünyada em peryalizme, emperyalist savaş hazırlıkla rına, tekellerin egemenliğine, faşizme ve sermayenin saldırılarına karşı halkların işçi sınıfının ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesinin ilerlemesi, devrim dalga- sının yükselmesidir. Sermayenin saldırıla rı halkların ve uluslararası işçi sınıfı nın mücadelesini durduramamaktadır. Polon ya'dan ABD'ye, Latin Amerikadan Asya ve Afrikaya kadar halklar ayağa dikilmekte, ileriye atılmaktadır.

Sermayenin egemenliğine son verecek, emperyalist savaş tehlikesini önleyecek, silahlanmayı durduracak, emperyalist si- lah depolarını emperyalizm ile birlikte mezara gömecek halkların ve işçi sınıfı- nın ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesi dir.

TÜSTAV

Türkiye'de yasadışı olarak basılan Devrimin Sesi,
Yurt dışında aynen çoğaltılmıştır.